

p
Usuari
(COGNOMS, Nom)

El Casalot

Charles Dickens

Traducció de Xavier Pàmies

Edicions Destino

I

LA CANCELLERIA

Londres. El període de sessions de tardor està a punt d'acabar-se, i l'il·lustríssim canceller celebra audiència al Lincoln's Inn Hall.* Temps inclement de novembre. Als carrers hi ha tant fangueig com si les aigües s'haguessin acabat de retirar de la faç de la terra i no fos una cosa estranya poder trobar un megalosaure de quaranta peus de llarg trescant com un llangardaix gegantí Holborn Hill amunt. El fum davalla de les xemeneies i forma una boira pixanera fosca, amb volves de sutja tan grosses com grans volves de neu que s'haguessin posat de dol perquè el sol s'ha mort. Els gossos no es distingeixen del fanguissar; els cavalls, amb prou feines, perquè van esquitxats fins a les antiparres. Els vianants, amb els paraigües oberts, topen els uns amb els altres, tots ells dominats per un mal humor comú, i perden l'equilibri a les cantonades, on

* Les audiències de la Cancelleria se celebraven al Westminster Hall durant els quatre períodes de sessions de l'any, i al Lincoln's Inn Hall fora d'aquests períodes. Lincoln's Inn, juntament amb Inner Temple, Middle Temple i Gray's Inn, era un Inn of Court, o col·legi d'advocats. Les residències annexes a aquests col·legis rebien el nom d'Inns of Chancery (Clifford's Inn, Clement's Inn, Lion's Inn, Thavies Inn, Staple Inn, Furnival's Inn, Barnard's Inn i New Inn) i estaven destinades inicialment als estudiants o a advocats i procuradors que ja exercien.

han relliscat i patinat i s'hi ha arribat a fer), fang existent, que en calçada i s'hi acumu-

on sura enmig de vern llisca, espessa, entre d'una gran (i sòrdida) ra als serrats de Kent. aus carboneres; boira cordam dels grans vaigavarres i les barques. del Royal Naval Hos- asma vora la llar de oleta de la pipa de tar- ; boira que fibla cruel- grumet que tremola a . les baranes del ponts envoltat de boira, com nes.

boira aquí i allà, als aura veuen el sol des . Quasi totes les boti- a tocava, com sembla ndor macilenta i va-

boira més espessa, i els g, a prop de Temple a com a digne orna- guarda.* I, a tocar de or de la boira, l'illus- ibunal Superior de la

a Fleet Street, que va ser

Però la boira no arribarà mai a ser prou espessa, ni el fan- guissar prou fondo, per estar a l'altura de la situació d'empan- tanegament que aquest Tribunal Superior de la Cancelleria, el més mesquí de tots els vells pecadors, exhibeix ara com ara a la faç del món.

En una tarda així, l'illustríssim canceller hauria d'estar celebrant-hi audiència —i hi està— amb una aureola de boi- ra al voltant del cap, càlidament envoltat de draperies i corti- natges carmesins, oïnt un advocat corpulent de grans patilles i veu prima que li adreça una requisitòria interminable i diri- gent visiblement la mirada a la claraboia del sostre, on no pot veure més que boira. En una tarda així, una vintena de mem- bres del cos de fiscals del Tribunal Superior de la Cancelle- ria haurien d'estar —i hi estan— foscament ocupats en una de les incomptables diligències d'alguna causa inacabable, caient l'un darrere l'altre en una jurisprudència relliscosa, enfonsant- se fins als genolls en tecnicismes, fument-se cops de cap em- perrucats contra muralles de paraules i aparentant equitat amb cara seriosa, com els jugadors. En una tarda així, els procu- radors que defensen la causa, alguns dels quals l'han heretat dels seus pares, que en van treure una fortuna, haurien d'estar —i ¿no hi estan?— fent cua en un llarg passadís encatifat (on serà en va que hi busqueu la Veritat, com aquell qui la busca al fons d'un pou); entre la taula vermella del secretari i les togues de seda, amb demandes, reconvençions, rèpliques, dú- pliques, requeriments, declaracions jurades, qüestions, allega- cions, decrets judicials, muntanyes de paperassa absurda apila- da davant seu. Tant se val que l'audiència sigui fosca, amb culs de candela llanguint aquí i allà; tant se val que la boira s'hi hagi posat com si no se n'hagués d'anar mai; tant se val que les finestres de vidre emplomat perdin el color i no hi deixin entrar la llum del dia; tant se val que la gent profana del carrer, que espia a través dels vidres de la porta, es reprimeixi d'en- trar-hi a causa del seu aire lúgubre i de la sonsònia que resso- na somorta al sostre procedent de l'estrada encoixinada des d'on l'illustríssim canceller mira la claraboia que no deixa pas-

cles D
2-Gad
dels gr
versal.
la seva
ncia to
obresa
ssistem
exercir
dicat a
nb la p
Pickw
és pop
sa que
seva p
mpta
ançó n
mps d
dues
egons
obra m
potser
e Dick
larold
eva cèl
om «la

desenes de milers de vianants més ja han relliscat i patinat d'ençà que s'ha fet de dia (si és que avui s'hi ha arribat a fer), afegint noves capes de fang a la capa de fang existent, que en aquests indrets s'aferra amb tenacitat a la calçada i s'hi acumula amb interès compost.

Boira a tot arreu. Boira riu amunt, on sura enmig de verdes deveses i mitjanes; boira riu avall, on llisca, espessa, entre els embarcadors i la brutícia riberenca d'una gran (i sòrdida) ciutat. Boira als aiguamolls d'Essex, boira als serrats de Kent. Boira esmunyint-se a les cuines de les naus carboneres; boira planant per les drassanes i arrapant-se al cordam dels grans vaixells; boira caient damunt la borda de les gavarres i les barques. Boira als ulls i a la gola dels vells invàlids del Royal Naval Hospital de Greenwich, que respiren la seva asma vora la llar de foc del dormitori; boira al broc i a la cassoleta de la pipa de tarda del patró geniüt, tancat a la seva cabina; boira que fibla cruelment els dits de les mans i dels peus del grumet que tremola a coberta. Algun badoc ocasional abocat a les baranes del ponts contempla un cel de boira baixa, tot ell envoltat de boira, com si anés amb globus i surés enmig de bromes.

Llums de gas traient el cap entre la boira aquí i allà, als carrers, tal com el pagès i el noi que llaura veuen el sol des dels camps xops quan el sol hi treu el cap. Quasi totes les botigues han encès dues hores abans de quan tocava, com sembla que els llums de gas, amb la seva resplendor macilenta i vacil·lant, sàpiguen molt bé.

La tarda encara és més rúfola, i la boira més espessa, i els carrers enfangats més plens de fangueig, a prop de Temple Bar, el vell i feixuc obstacle que s'aixeca com a digne ornament de la vella i feixuga institució que guarda.* I, a tocar de Temple Bar, al Lincoln's Inn Hall, al cor de la boira, l'il·lustríssim canceller celebra audiència al Tribunal Superior de la Cancelleria.

* Antiga porta d'accés a Londres, situada a Fleet Street, que va ser aterrada el 1878 per facilitar el trànsit urbà.